leidma. Essimest korda pärrast haigust seisis temma nüüd wast seal jälle püsti üllewel. Kui liggimale sain, jätsid minno ommad mind terretamatta se römo pärrast, et lehm wõttis nende käest peo täis rohto ja leiba rasokest wasto. Lehm isse, kui mind näggi, ammutas nago mind tännades selle hea arsti rohho eest, mis õhto enne temma jomaaiaga ollin seganend. Otse kui olleks essimest korda nüüd wast meile sanud, nenda olli keikidel röõm tedda waatmas ja katsdes, armatsemas ia sillitamas. Pärrast kui röõm olli waiksemaks sanud, siis wast korjasid ennast minno ümber ja terretasid mind sel õppind lahkel wisil. Läksime tuppa taggasi, tännasime Jummalat süddamelikkult se ue armo kinki eest, mis olli meile saatnud, ja tännades istusime laua jures mahha, kus naene olli meile head paksо tango leent walmistanud, mis siis jubba meile maggus olli, olgo kül et pima ei olnud weel mitte hulgas,

mis agga lootsime peagi jälle maitsta sada. — Ja nenda sai nüüd se mitmesuguse hea pärrast, mis ollime nüüd hiljaste käite sanud, minno usk ja lotus selle Jssanda peäle ueste kinnitud, kes lindudele taewa al nende toito murretseb, ja lillikesi wälja peäl ehhitab, ja kes siis mindgi ei lähhä töeste mitte unnustama, waid kurja päwa järrele jälle head päwa lasseb tulla." — Ja kas sinno kindel lotus ei olle sind mitte wahhel petnud? küsis moisa wannem. „Ei aus herra; kui ka aioti nattuke kaueminne Jummala abbi peäle piddin ootma, ikka sain tagga järrele tunda, et Jummal ei jätta mitte mahha neid, kes pitki silmi tedda ootwad, ja kes truiste ärratewad, mis nende kohhus ja Jummala kutsminne on." — Nende sannade jures öhkas se rikkas herra südgaawast ja raskest süddamesest, ja kui Tomas olli lahke melega temmale head öõd sowind, tousis selle rikka mehhe hinge seest se iggat-